

FAMILIE VAN...

‘Als het servies maar heel bleef’

In de rubriek ‘De familie van...’ interviewt Kimm Jeltema de familie van onze noordelijke topsporters. Deze week staat de familie Heins uit Bedum centraal. Willem-Maarten is volleyballer bij Landstede Zwolle en speelde jarenlang voor Lycurgus.

Kimm Jeltema

BEDUM „Kijk, op deze foto is echt goed te zien hoe groot Willem-Maarten eigenlijk is.” Jorien wijst naar een familiefoto die is gemaakt op de bruiloft van haar zus Anne. De volleyballer van Landstede torent hoog boven zijn vier zussen uit. „Maar dat is niet altijd zo geweest. Kom maar eens in de keuken kijken”, vult vader Willem aan. Op de deurpost in de keuken zijn de lengtes te zien van alle kinderen Heins gedurende hun jeugd. „Hoewel Willem-Maarten eerst een gemiddelde lengte had is er vanaf 2004 een enorme groei te zien, die pas twee jaar later weer ophield. En nu is hij nog langer dan de laatste keer dat hij werd gemeten, in 2006. Hij is nu ongeveer 2.06 meter.”

Dat Willem-Maarten volleyballer is geworden, lijkt geen verrassing. „Mijn man en ik hebben allebei gevolleybald”, vertelt moeder Marga. „Willem-Maarten en Anne zijn de uitblinkers op dat gebied in onze familie, maar we zijn allemaal sportief geweest. Vroeger nam ik de kinderen wel mee als ik zelf een wedstrijd had. Ze zaten dan keurig op de bank om te kijken, of speelden met andere kinderen buiten de sporthal.”

„Daar kan ik me nu niets meer bij voorstellen!”, grinnikt Jorien, een van de vier zussen van Willem-Maarten, „mijn kinderen meenemen in de zaal als ik zelf moet spelen, dat komt vast niet goed. Ik ben afgelopen jaar gestopt met volleybal, maar ik hou nog wel altijd van het spelletje. Mijn zussen Martijnke en Wille-mijn kunnen tijdelijk door hun studie wat minder kijken, maar volgen alles op de voet, via onze volleybal familie app, twitter en de statistieken. Samen met mijn vader bezoek ik elke thuiswedstrijd van Willem-Maarten. Als het een belangrijke wedstrijd is ben ik vaak nog zenuwachtiger dan bij mijn eigen wedstrijden. Dat begint al als het team opkomt. Dan probeer ik een inschatting te maken hoe hij zich voelt, hoe het contact met de coach is. Ik ben

▲ Willem en Marga, de ouders van Willem-Maarten Heins, samen met hun dochter Jorien. Foto: Corné Sparidaens

heel fanatiek, het is genieten nu hij zo sterk speelt! Als ik niet bij een wedstrijd kan zijn, dan ben ik pas rustig als ik de statistieken heb kunnen zien en een appje heb gehad van Willem-Maarten dat het goed ging. Ik heb nu alvast alle data van de play-offs in mijn agenda vrijgehouden. Ik wil geen wedstrijd missen!”

Het is wel duidelijk dat de familie Heins groot liefhebber van het spelletje is. „Er is hier eindeloos gevolleybald. In de tuin, over de waslijn, maar ook in de woonkamer. Met ballonnen of met een echte bal. Steeds tegen de balk aan, om te oefenen.”

Marga wijst richting het verhoogde plafond. „Eerst denk je als ouders nog ‘pas op!’, maar zolang het servies er niet aanging vonden we het prima. Of Willem en ik elkaar hebben leren kennen op het volleybal-

veld? De eerste keer dat hij me opviel was inderdaad in de sporthal. Hij had zo’n stoere lange officiersjas aan en een woeste bos haar met een baard. Prachtig. En ook Anne en Peter (Barla) leerden elkaar via het volleybal kennen, en Jorien en Hielke ook.”

Willem Heins: „We hebben onze kinderen altijd meegegeven dat er meer is in het leven dan volleybal. Toen Willem-Maarten jonger was, had hij de kans om extra te trainen op zondag. Dat aanbod hebben we toen heel weloverwogen afgeslagen. De zondag is voor ons een rustdag. Bij het Olympisch Steunpunt kon hij door de week extra trainingen volgen, dat leek ons beter. Of Willem-Maarten dat jammer vond? Nee hoor, hij begreep het wel. We zijn ook heel blij dat hij naast zijn volleybal-

carrière een baan heeft als docent. Toen hij in gesprek kwam met Landstede Volleybal, kreeg hij ook de benoeming als docent aan de onderwijsinstituut voor sporttalenten. Het kwam heel mooi samen. Het is goed om meer te hebben dan alleen de sport.”

„Natuurlijk vinden we het erg knap dat hij afstudeerde naast het intensieve volleybalprogramma. Om het te vieren zijn we met z’n tweeën op reis geweest naar Schotland. Een echt vader-zoon uitje.”

„Het is mooi om te zien hoe Willem-Maarten zich ook nu nog ontwikkelt”, vindt Marga. „Hij is van nature een bescheiden jongen, maar wordt steeds zelfverzekerder. Het is niet zo dat hij het team op sleeptouw neemt, maar hij heeft echt oog voor

het teamproces.”

Jorien knikt. „Het is ook prachtig om te zien hoe hij omgaat met de kinderen die zijn handtekening willen. Hij neemt er alle tijd voor. Vraagt hun namen en wat ze van de wedstrijd vonden. Hij is erg gek op kinderen. Mijn oudste dochter Anne Nore (7) is zijn grootste fan. Als ze bij hem en zijn vriendin Sharon gaat logeren hebben ze de grootste lol. Ze wil graag op hockey, maar stiekem zou ik het heel leuk vinden als ze gaat volleyballen. Mijn andere dochter Amarin (bijna 5) wil graag ballerina worden, maar gelukkig weet mijn jongste, Werner (3), al wel dat hij op volleybal wil.”

„O joh”, lacht Marga haar dochter toe, „dat wordt wat. Je bent bij Willem-Maarten al zo fanatiek langs de lijn!”